Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.1ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 1—15 Νοεμβρίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ 37

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 281]

«Κυρίαι καὶ κύριοι, ὅλοι οἱ φιλόσοφοι, τόσον οἱ παλαιοὶ ὅσον καὶ οἱ νέοι, ὅλοι οἱ σοφοὶ οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν τὰς ἡμέρας των, τὰς ἑσπέρας των καὶ τὰς νύκτας των εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀνθρωπότητος, ἂν καὶ περὶ πολλῶν πραγμάτων διεφώνησαν καὶ ἐγρονθοκοπήθησαν, εὑρέθησαν ὅμως ὅλοι σύμφωνοι ὡς πρὸς τοῦτο, δηλαδὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς πλῆθος ἀσθενειῶν!»

(Σημεῖα γενικῆς καταπλήξεως)

«Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀναντιρρήτως περιποιεῖ ὑψίστην τιμὴν εἰς τὴν ὀξυδέρκειάν των καὶ εἰς τὴν φιλοπονίαν των.

«Ἀλλὰ, χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν σχεδὸν ὁμόθυμον μαρτυρίαν τῶν φιλοσόφων παντὸς χρόνου καὶ, δύναμαι νὰ εἴπω, πάσης ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι ἐνεβάθυναν εἰς τὴν μελέτην τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος, θὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ ἐπικαλεσθῶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἀτομικήν σας πεῖραν . . . Πῶς; ἔ; . . . . Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ Κύριος ἐκεῖνος ἐκεῖ κάτω μειδιᾷ δυσπίστως... Ἄς μειδιᾷ! Ἕκαστος εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἔχῃ οἱανδήποτε γνώμην θέλῃ! Ναί, ἀλλ' ὁ τρόπος τοῦ κυρίου δὲν ἀποδεικνύει καὶ μεγάλην φυσιολογικὴν ἱκανότητα. Ἐν τούτοις ἐγὼ ἐπιμένω καὶ σᾶς λέγω ὅτι, ἐξαιρέσει τοῦ κυρίου . . .

(Ἐδῶ ὅλα τὰ βλέμματα ἀναζητοῦν μ' ἔκφρασιν μομφῆς τὸν ἀνύπαρκτον δύσπιστον).

«Ναί ἐξαιρέσει τοῦ κυρίου, οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν, κύριοι καὶ κυρίαι, ἐρωτώμενος ὑπὸ Δικαστοῦ θὰ ἐτόλμα ν' ἀποκριθῇ μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας:

«Ὄχι, ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπόκειται εἰς πλῆθος ἀσθενειῶν!» Καὶ ποῖος ἐξ ὑμῶν τῷ ὄντι, δὲν ἔτυχε τῆς εὐκαιρίας νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς τὸν πυρετόν, εἰς τὸν κωλικόπονον, εἰς τὸν κατάρρουν, εἰς τὴν ἀρθρίτιδα, εἰς τὸν πονόδοντον, εἰς τὰ χείμεθλα, εἰς τὸν τέτανον, εἰς τὴν χολέραν, εἰς τὴν φθίσιν, εἰς τὴν δυσεντερίαν, εἰς τοὺς ρευματισμούς, εἰς τοὺς κάλους, εἰς τὰ ἀνευρίσματα καὶ εἰς χίλια ἄλλα κακά; Ὄχι, Κυρίαι καὶ Κύριοι! Δὲν ἐφθάσατε εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, χωρὶς νὰ παρατηρήσετε τὸ τοιοῦτον (καὶ οὕτω λέγων, δὲν ἀπευθύνομαι πρὸς τὸ ὡραῖον φῦλον, διότι αἱ θελκτικαί μου ἀκροάτριαι δὲν εἶνε βέβαια προχωρημένης ἡλικίας!)»

(Ἐδῶ αἱ παρευρισκόμεναι γυναῖκες ἔκαμαν μερικοὺς ἐπιχαρίτους ἀκκισμούς.)

«Λοιπόν, Κυρίαι καὶ Κύριοι! δύναταί τις νὰ εἴπῃ μετὰ βεβαιότητος ὅτι «εἶνε ἀνεγνωρισμένον γενικῶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς πλῆθος ἀσθενειῶν!» Ὁ τυχὼν εἰμπορεῖ νὰ το εἴπῃ καὶ νὰ το ἀποδείξῃ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ὅλη ἡ δυσκολία εἶνε πῶς νὰ τας καταπολεμήσῃ κανείς, πῶς νὰ τας θεραπεύσῃ τὰς ἀσθενείας αὐτάς.

(Συγκίνησις καὶ ἐπιδοκιμασία)

Θορυβώδης ἱλαρότης (Σελ. 289, στήλ. γ')

«Δυστυχῶς, τοῦτο δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ὁ σκοπός, τὸν ὁποῖον προτίθενται οἱ περισσότεροι τῶν μεγάλων φιλοσόφων, τῶν πραγματευθέντων τὸ θέμα τοῦτο. Εἶσθε ἀσθενεῖς· τοὺς ἐρωτᾶτε· σᾶς ἀπαντοῦν κατηγορηματικώτατα ὅτι ἔχετε τὴν τάδε ἀσθένειαν, ἐκτὸς—πάντοτε,—ἂν ἔχετε τὴν δεῖνα! Ἀλλὰ περὶ τῆς θεραπείας της, οὔτε λέξιν! Σᾶς κυττάζουν μὲ τόσην ἔκπληξιν, ὡς νὰ τοις ἐπροτείνατε νὰ τσακώσουν τὸ φεγγάρι μὲ τὰ δόντια!

(Θορυβώδης ἱλαρότης.)

«Λοιπόν, Κυρίαι καὶ Κύριοι, ὅ,τι κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἔκαμεν ἕως τώρα, ἔρχομαι νὰ το κάμω ἐγώ πρὸς σας ὁμιλῶ! Καὶ ἐὰν τολμῶ νὰ καυχηθῶ ἐπὶ τοιαύτῃ ἐκτάκτῳ ἱκανότητι καὶ ὑπεροχῇ, πιστεύσατε ὅτι δὲν το κάμνω ἀπὸ παιδαριώδη περιφιλαυτίαν. Ὄχι, ὀφείλω νὰ το κηρύξω μεγαλοφώνως, διότι δὲν ἐννοῶ νὰ σφετερισθῶ τὴν δόξαν κανενός! Τὸ θαυμαστὸν αὐτὸ ἰατρικόν, τὸ ἀπαράμιλλον ἐλιξίριον, καί, εἰμπορῶ νὰ εἴπω, τὸ μοναδικόν . . . τὸ ὁποῖον σᾶς φέρω κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Πετρώαν Ἀραβίαν, ὀφείλεται εἰς τὸν ἔνδοξον Μαθουσάλαν, τὸν ὁποῖον γεραίρει ἡ ἀνθρωπό-

της καὶ τοῦ ὁποίου εἶμαι ὁ ταπεινότατος ἀντιπρόσωπος. Μάλιστα, Κυρίαι καὶ Κύριοι, ὀφείλεται εἰς τὸν περιφανῆ Μαθουσάλαν, περὶ τοῦ ὁποίου πολλάκις βεβαίως ἠκούσατε νὰ γίνεται λόγος· εἰς τὸν ἐφευρετικὸν σοφόν, ὁ ὁποῖος διὰ μόνου τοῦ ἐλιξιρίου του ἔφθασε σῷος καὶ ὑγιὴς εἰς ἡλικίαν ἐνεακοσίων ἐτῶν, ἐννέα μηνῶν καὶ ἐννέα ἡμερῶν καὶ διετήρησε τόσον καλῶς τὴν ρώμην καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, ὥστε καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του, εἶχε κάλλιστα εἰς τὴν ὑγείαν του! Ὦ, ἀφεύκτως, ἐὰν δὲν ἀπέθνησκε, θὰ ἔζη πολὺν καιρὸν ἀκόμη!

(Ἀόριστα σημεῖα ἀμφιβολίας)

«Ἰδού, Κυρίαι καὶ Κύριοι, τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἰατρικόν. Δὲν θὰ μακρηγορήσω ἐγκωμιάζων αὐτό. Ἀρκοῦμαι μόνον νὰ σας εἴπω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ σας θεραπεύσῃ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀσθενείας, καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη ποὺ δὲν ἔχετε!

(Ψίθυρος παρατεταμένος ἐπιδοκιμασίας)

«Μάλιστα, Κυρίαι καὶ Κύριοι, τὸ φάρμακον αὐτὸ θεραπεύει καὶ ἐκ τῶν προτέρων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλα φάρμακα, τὰ ὁποῖα δὲν θεραπεύουσιν οὔτε ἐκ τῶν ὑστέρων!

(Γέλωτες καὶ χειροκροτήματα)

«Θεραπεύει τοὺς ἀσθενεῖς, θεραπεύει τοὺς ὑγιεῖς καὶ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ὁλωσδιόλου νεκρός, ἀπολύτως νεκρός, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀναστήσῃ.»

(Θαυμασμὸς ἐπιτεινόμενος)

«Ἔχετε ἡμικρανίαν; Πολὺ καλά! Χύσατε ἀπὸ αὐτὸ ὀλίγας σταγόνας εἰς ἓν ποτήριον ὕδατος καὶ πιέτε το ἀφόβως. Δὲν ἔχει οὔτε κακὴν γεῦσιν, οὔτε καμμίαν ὀσμὴν ἀπολύτως. Καὶ κράκ! ἡ ἡμικρανία φεύγει, σὰν νὰ σάς τὴν ἔβγαζε κανεὶς μὲ τὸ χέρι.

«Σας πονεῖ τὸ πόδι; Πολὺ καλά! Τὸ αὐτὸ ἰατρικόν, ἡ αὐτὴ δόσις, καὶ κράκ! ὁ πόνος φεύγει, σὰν νὰ σας ἔκοπταν τὸ πόδι.

«Ἐν ἑνὶ λόγῳ τὸ Ἐλιξίριον τοῦ Μαθουσάλα θεραπεύει ὡς διὰ μαγείας τὴν ἀποπληξίαν, τὴν κυνάγχην, τὴν πλευρίτιδα, τὴν ἀσφυξίαν, τὴν μανίαν, τὴν ἀνίαν, τὴν καταληψίαν, τὴν ἀκαταληψίαν, τὴν μυωπίαν, τὴν παλινῳδίαν, τὴν προσῳδίαν, τὴν ὀρθοδοξίαν, τὴν μελομανίαν, τὴν στιχομανίαν, τὴν βραδυπεψίαν, τὴν ὑποψίαν, τὴν παραλυσίαν, τὴν διαφθοράν, τὴν ἀσωτίαν, τὴν οὐτοπίαν, τὴν ὑδροφοβίαν, τὴν λύσσαν, τὴν κνίσσαν, τὸ ἄσθμα, τὸ ἄσμα, τὸ χάσμα καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν μελαγχολίαν. Κάμνει τοὺς κωφοὺς νὰ βλέπουν, τοὺς τυφλοὺς νὰ κοῦν, ἀνορθόνει τοὺς κυφούς, καὶ—ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! — κάμνει τοὺς γέροντας νέους. Καὶ ἄλλα ἀκόμη, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ποῦ νὰ σας λέγω τώρα! Πρέπει νὰ δοκιμάσετε, διὰ νὰ πιστεύσετε!

(Ἔκρηξις ἐνθουσιασμοῦ)

«Ἐπεθύμουν, Κυρίαι καὶ Κύριοι, νὰ εἴχατε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅλας τὰς ἀσθενείας τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἐβλέπατε πῶς θὰ σας ἐθεράπευα ἀμέσως!

«Ἡμποροῦσα ἐπίσης νὰ σὰς ἀναφέρω ἐδῶ ἕνα πλῆθος θεραπειῶν θαυμαστῶν, ὀφειλομένων εἰς τὸ φάρμακον τοῦτο καὶ βεβαιουμένων ἀπὸ τὰ πιστοποιητικὰ αὐτῶν τούτων τῶν ἀσθενῶν. Ἀλλὰ θὰ ἦτο ματαία ἐπίδειξις· καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀναφέρω καμμίαν.

«Εἰς τὴν Βιέννην τῆς Αὐστρίας π. χ. ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ ἔστειλε καὶ μ' ἐζήτησεν ἐπιμόνως, διὰ νὰ δώσω ὀλίγας σταγόνας Μαθουσάλα εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Αὐτοκρατειραν, μὲ τὴν ἀσθένειαν τῆς ὁποίας τὰ εἶχαν χάσει καὶ οἱ διασημότεροι ἰατροὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐξοχῆς.

«—Θεράπευσε τὴν Αὐτοκρατόρισσαν, μοῦ εἶπεν ὁ ἐνάρετος ἐκεῖνος Μοναρχης (νομίζω ἀκόμη ὅτι τὸν ἀκούω!) θεράπευσέ την, σῶσε τὴν σύζυγόν μου καὶ σοῦ δίδω τὸ ἥμισυ τῆς ἀπεράντου μου αὐτοκρατορίας.

(Τὸ ἀκροατήριον μόλις ἀναπνέει)

«Πραγματικῶς τὴν ἐθεράπευσα καὶ ὁ ἐνάρετος ἐκεῖνος Μονάρχης μοὶ ἔστειλε διὰ τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου του ἓν στιλπνὸν τάλληρον τριῶν φράγκων»

(Ψίθυρος ἐπιδοκιμασίας).

«Ὦ, ἡ θεραπεία ἤξιζε τὴν ἀμοιβὴν αὐτήν. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἔπασχεν ἀπὸ γῆρας βαθύ. Ἦτο ἐννενήκοντα δύο ἐτῶν καὶ δύο μηνῶν! Καὶ ἐπρόκειτο νὰ τὴν κάμω πάλιν νέαν. Φαντασθῆτε! Καὶ ὅμως μοῦ ἦτο τόσον εὔκολον! Ἐντρέπομαι καὶ νὰ σάς το εἴπω. Τρεῖς σταγόνες τὴν ἡμέραν εἰς ἕνα μῆνα ἤρκεσαν νὰ τὴν θεραπεύσουν ἀπὸ τὰ ἑβδομήκοντα πέντε ἔτη της,—δύο ἔτη τὴν ἡμέραν τῆς ἐθεράπευα. Ὥστε ἡ σεπτὴ ἀσθενὴς ἔμεινε μὲ δεκαεπτὰ μόνον ἔτη καὶ ἐπανῆλθεν οὕτω εἰς τὴν ἀνθηροτέραν καὶ θελκτικωτέραν ἡλικίαν, τὴν ὁποίαν τόσον προσφυῶς ἀπεκάλεσαν οἱ ποιηταὶ «ἄνοιξιν τῆς ζωῆς.» Ἀλλὰ δυστυχῶς δι' αὐτήν, ἡ Αὐτοκράτορισσα δὲν ἔμεινε καθ' ὁλοκληρίαν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν. Ἤθελε καὶ καλὰ νὰ γίνῃ δεκαπέντε ἐτῶν καὶ εἶχε τὴν ἀφροσύνην νὰ λάβῃ ἀκόμη καὶ ἄλλο ἐκ τοῦ ἐλιξιρίου μου. Ἀλλ' ἔκαμε λάθος εἰς τὴν δόσιν καὶ ἐμίκρυνεν ἀκόμη περισσότερον. Δι' αὐτό, ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὴν Βιέννην τῆς Αὐστρίας, ἡ Αὐτοκρατόρισσα εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ὁ σεπτός σύζυγός της ἠναγκάσθη νὰ την βάλῃ πάλιν εἰς τὴν κούνιαν καὶ νὰ τῆς πάρῃ παραμάνα. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἔκαμε μεγάλον θόρυβον καὶ ηὔξησε κατὰ πολὺ τὴν φήμην τοῦ φαρμάκου μου· ὅλαι αἱ ἡμερίδες ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ ἐπὶ ὅλον ἔτη»

(Νέα ἔκπληξις ἐνθουσιασμοῦ)

«Ἀλλ' ἰδοὺ παράδειγμα, ἀκόμη θαυμαστότερον. Προσέξατε!

«Ἕνας ἰδιότροπος ἔσχε ποτὲ τὴν ἀφροσύνην νὰ κρημνισθῇ ἐθελουσίως ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μητροπόλεως τῆς Μόσχας, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ὑψοῦται ἓξ χιλιάδες καὶ πέντε πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Κανεὶς δὲν ἠμπόρεσε ποτὲ νὰ νέλθῃ ἕως ἐκεῖ, οὔτε αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔκτισαν, ἀφ' οὗ σημειώσατε, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου πιάνεται εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου.

(Τὸ ἀκροατήριον κινδυνεύει νὰ πάθῃ τὸ ἴδιον ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη προσοχήν).

«Τέλος πάντων ὁ ἄφρων Μοσχοβίτης θραύει τὴν κεφαλὴν ὅλην, τὰς βραχίονας ὅλους, τὰς σκέλη ὅλα καὶ τὰς πλευρὰς ἀπαξαπάσας. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ τον κατηγορήσῃ κανεὶς δι' αὐτό. Ὑπέκυψεν εἰς ἀνωτέραν δύναμιν ἡ δυστυχής! εἰς τὸν νόμον τῆς ἕλξεως εἰς τὸν νόμον τῆς βαρύτητος!

(Μερικοὶ δακρύζουν.)

«Δὲν χάνω καιρόν. Τοῦ χύνω ἀμέσως εἰς τὸ στόμα τρεῖς - ἥμισυ χωλιαρὶς ἀπὸ τὸν Μαθουσάλαν καὶ κράκ! νὰ σοῦ τον ὄρθιον τὸ φουκαρᾶ!

(Ἐνθουσιασμὸς ἀπερίγραπτος)

«Καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του χωρὶς νὰ μου πῇ οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ! Πῶς σὰς φαίνεται; Τὸ φάρμακόν μου ἦτο τόσον ἰσχυρόν, ὥστε τον ἐθεράπευσε καὶ ἀπὸ τὴν εὐγένειαν καὶ ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην . . .

(Ἱλαρότης μετ' ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ Μοσχοβίτου.)

«Ἀλλὰ τί πρὸς ἐμέ! Ἐγὼ δὲν ἐργάζομαι διὰ τὸ ἀργύριον τὸ εὐτελές· ἐργάζομαι διὰ τὴν δόξαν, ἐργάζομαι διὰ τὸ καλὸν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος. Φυλάξατε τὰ χρήματά σας, Κυρίαι καὶ Κύριοι, φυλάξατέ τα! δὲν τα θέλω! Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην χρημάτων, ἐγὼ δανείζω χρήματα. Ποῖος ἀπὸ σας θέλει νὰ τον δανείσω χρήματα; Ἂς περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖον. Οὔτε τόκον δὲν θὰ του πάρω.

«(Δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἀκατάσχετα.)

«Ἀλλὰ θὰ μου εἰπῆτε, πόσον λοιπὸν ἔχει τὸ Ἐλιξίριον τοῦ Μαθουσάλα;

«Εἰς τοῦτο σὰς ἀποκρίνομαι ὅτι δὲν πωλῶ τὸ Ἐλιξίριόν μου. Ὄχι, Κύριοι, τὸ χαρίζω. Διὰ τὸ περιεχόμενον δὲν ζητῶ τίποτε· μόνον εἴκοσι λεπτὰ διὰ τὸ φιαλίδιον. Εἴκοσι λεπτά, ὄχι περισσότερον. Ἐμένα μοῦ κοστίζει ἓξ φράγκα, κατ' ἐλάχιστον ὅρον. Τέλος πάντων, δὲν πειράζει! Ἡ εὐεργεσία πρὸ παντός. Οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰλληλοβοηθῶνται, σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Ἔχετε χρήματα; μοῦ δίδετε δωρεάν· καὶ ἐγὼ πάλιν δωρεὰν σὰς δίδω τὸ ἐλιξίριόν μου. Τί θὰ ἐγίνετο ὁ κόσμος ἄνευ τῆς ἀμοιβοιότητος αὐτῆς; Στοιχηματίζω ὅτι θὰ κατεστρέφετο σὲ τριάκοντα ἡμέρας!

(Γενικὴ συγκίνησις).

«Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸ φιαλίδιον, ἔχετε ἀκόμη χάρισμα (δίδοντες ἄλλα εἴκοσι λεπτὰ) μίαν συλλογὴν συνταγῶν θαυμασίων δι' ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου. Εἶνε ὁ πολυτιμότερος ὁδηγός. Δι' αὐτοῦ μανθάνετε πῶς νὰ ὑπανδρεύεσθε, πῶς νὰ ἐξαιρεῖσθε ἀπὸ τὸ στρατιωτικόν, ὅταν εἶσθε κωφοί, κυφοί, τυφλοί, παραλυτικοὶ ἢ ἀποβιώσαντες· πῶς νὰ κάμνετε κομπόσταν ἀπὸ κεράσια καὶ πῶς νὰ δένετε κομψὰ τὴν γραβάταν σας.

«Ἔχετε ἀκόμη χάρισμα (δίδοντες ἄλλα εἴκοσι λεπτὰ) ἓν φυλλάδιον μὲ τὰ διασημότερα κακουργήματα ποὺ ἔγιναν αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ μὲ ὡραῖα τραγούδια, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖτε νὰ μάθετε εὐκολώτατα νὰ τα τραγουδῆτε καὶ νὰ διασκεδάζετε.

«Ἔχετε ἀκόμη χάρισμα (δίδοντες ἄλλα εἴκοσι λεπτὰ) μίαν συλλογὴν περιεργοτάτην ἡ ὁποία θὰ σας διδάσκῃ πῶς νὰ κρύπτετε τὸ μαντύλι καὶ τὸ καπέλο τῶν φίλων σας, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ τὸ εὕρουν, πῶς νὰ τους ράπτετε τὸν ἕναν μὲ τὸν ἄλλον, ὅταν κάθηνται δύο μαζί, πῶς νὰ χώνετε λίγο ψιλὸ μαλλὶ εἰς τὸν λαιμὸν τῶν γνωρίμων σας καὶ νὰ τους κάμνετε νὰ τρελαίνωνται ἀπὸ τὴν φαγοῦραν, πῶς νὰ τους βάζετε εἰς τὸ στρῶμα κομμαράκια ἀπὸ ἀλογότριχες καὶ νὰ τους κάμνετε νὰ πετιοῦνται ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πῶς νὰ εἶσθε τέλος πάντων ὁ ἐξυπνότερος καὶ ὁ πλέον εὐχάριστος τῆς συντροφιᾶς.

«Ἔχετε ἀκόμη χάρισμα (δίδοντες ἄλλα εἴκοσι λεπτὰ) μίαν Ἀνθολογίαν λογοπαιγνίων καὶ ἀνεκδότων, ὀφειλομένων εἰς τὴν Α. Ἐξοχότητα, τὸν ἀείμνηστον πρίγκηπα τοῦ Βενεβέντου, ὁ ὁποῖος μὲ αὐτὰ καὶ μὲ αὐτὰ ἔγινε τόσον ἔνδοξος διπλωμάτης. Ὅταν κατέχῃ κανεὶς τὸ βιβλίον αὐτό, εἰμπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ ἀφόβως παντοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Αὐλήν, καὶ νὰ λέγῃ ἐκ τοῦ προχείρου, εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἕνα πλῆθος εὐφυολογιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναδεικνύουν ἀμέσως ἕνα ἄνθρωπον τὸν εὐφυέστερον τῆς ἐποχῆς του.

«Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ εὐτελὲς ποσὸν των εἴκοσι λεπτῶν, τῶν σαράντα λεπτῶν, τῶν ἑξήντα λεπτῶν, τῶν ὀγδόντα λεπτῶν, τῆς μιᾶς δραχμῆς! Πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ἂς ἔλθουν· ἔχομεν δι' ὅλους! · ἀλλὰ καὶ οἱ ἐντελῶς ἀπένταροι, ἂς μὴ διστάσουν νὰ παρουσιασθοῦν, ἀμέσως· θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ δώσω καὶ εἰς αὐτοὺς δωρεὰν τὸ Ἐλιξίριόν μου, ἀρκεῖ νὰ μοῦ παρουσιάσουν πιστοποιητικὸν ἀκτημοσύνης, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου, ἐπιθεωρημένον ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου καὶ ἐπικεκυρωμένον ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Ἀναγκάζομαι νὰ λάβω τὸ αὐστηρὸν τοῦτο μέτρον παρὰ τὴν ἐμφυτόν μου ἀγαθότητα καὶ εὐαισθησίαν, διότι πολλοὶ πολλάκις κατεχράσθησαν τῆς ἐγνωσμένης μου φιλανθρωπίας καὶ πλῆθος Κροίσων ὑγιεστάτων δὲν ἐδίστασαν νὰ προσποιηθοῦν τὸν ἀσθενῆ, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θεραπευθοῦν δωρεάν. Ἂς πάρουν τὰ μοῦτρά τους τώρα νὰ κοπιάσουν!

«Ἐμπρὸς λοιπόν, Κυρίαι καὶ Κύριοι! Ὁρίστε, πλησιάσατε! Αὐτὰ μόνον μᾶς μένουν! Αὔριον θὰ εἶνε πλέον ἀργά. Ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας! Διατάξατε! Εἴμεθα πρόθυμοι! . . . Ἐμπρὸς μουσική!!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Συνέχεια τοῦ προηγουμένου: Θυμασία συντάγη πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐντόμων, τῶν ἀνεπιδέκτων ἐξημερώσεως. — Ἡ σιαγὼν τοῦ Γιαννάκη διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον. — Ἐπάνοδος εἰς τὴν σιταποθήκην. — Νέα σπουδαῖα. — Τὰ φρικώδη μαρτύρια τῶν θυμάτων τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας. — Οἱ ἥρωές μας ἐξαναγκάζονται νὰ φάγουν στυπία ἀναμμένα καὶ νὰ πίουν οἰνόπνευμα.

Ἡ θαυμασία αὕτη ἀγόρευσις ἐπροξένησεν αἴσθησιν ζωηροτάτην. Οἱ ἀγορασταὶ περιεκύκλωσαν παμπληθεῖς τὸ τροχοφόρον πρατήριον, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου ὁ φίλος τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος διένεμε τὰ σωτήρια φάρμακά του, ἐν ᾧ ἡ Βασίλισσα τῶν Σαλμιγονδείων Νήσων ἐλάμβανε τὸ ἀντίτιμον, ἡ δὲ ὀρχήστρα ἐξηκολούθει τὸν σπαρακτικὸν αὐτῆς θόρυβον.

Τὸ Ἐλιξίριον εἶχε ζήτησιν μεγάλην, προπάντων ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν. Νέαι καὶ γραῖαι το ἤθελον, αὗται μὲν διὰ νὰ ἐπανεύρουν τὴν νεότητά των, ἐκεῖναι δὲ διὰ νὰ την διατηρήσουν. Ἐν τούτοις ἔμενον ἀκόμη μερικὰ φιαλίδια τοῦ θαυματουργοῦ ὑγροῦ, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρασκευασθέντων φιαλιδίων ὑπερέβαινε κατὰ εἰκοσάδα τὸν ἀριθμὸν τῶν συπίστων... Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ χασῃ ἔστω καὶ μέρος μικρὸν τοῦ κόπου του. Ἔλαβε λοιπὸν καὶ ἐκ δευτέρου τὸν λόγον διὰ νὰ νανανεώσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν:

«Ὁρίστε, κύριοι καὶ κυρίαι, — ἀνέκραξεν — αὐτὰ τὰ ὀλίγα μᾶς μένουν. Δὲν ἔχομεν ἄλλα! Ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδική. Δίδω τὸν Μαθουσάλαν μου εἰς τόσῳ εὐτελῆ τιμήν, διότι σκοπεύω νὰποσυρθῶ ἀπὸ τὸ ἐμπόριον. Ἀπὸ αὔριον παραιτοῦμαι τῷ ὄντι τοῦ εὐγενοῦς ἔργου τοῦ νὰ καθιστῶ εὐτυχεῖς τοὺς ὁμοίους μου· ἀπὸ αὔριον, ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἄπειρον πλοῦτον, τὸν ὁποῖον μοὶ προσεπόρισεν ἡ φιλανθρωπική μου ἀφιλοκέρδεια, ἐπα-

νέρχομαι εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ἀποσύρομαι εἰς τὰ κτήματά μου διὰ νὰ πολαύσω τὰ θέλγητρα τῆς μονήρους ζωῆς, διὰ νὰ ἐξυπνῶ πρωΐ καὶ νὰ καλλιεργῶ τὰ γεώμηλά μου, ὅπως ὁ Κιγκινάτος, μὲ τὴν συνείδησιν ἀγνὴν καὶ ἥσυχον, μὲ διακοσίων χιλιάδων λιρῶν εἰσόδημα καὶ μὲ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τοῦ καλοῦ τὸ ὁποῖον ἠδυνήθην νὰ κάμω. Ἡ ζωή, δι' ἐμέ, δὲν θὰ εἶνε εἰς τὸ ἑξῆς παρὰ ἑσπέρα ὡραίας ἡμέρας. Ἐπαναλαμβάνω. Κυρίαι καὶ Κύριοι, ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας!

«Ἄλλως τε δὲν τας ἐξέθεσα ὅλας τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τοῦ ἐλιξιρίου μου. Παρῆλθον τὰς θαυμαστοτέρας ἐν σιωπῇ, μὴ λησμονῶν ὅτι ἡ μετριοφροσύνη πρέπει νὰ εἶνε τῆς ἀληθοῦς ἀξίας ὁ σύντροφος. Ἀλλ' ἀφ' οὗ μὲ ἀναγκάζετε, ἐπὶ τέλους θὰ σάς τας ἀποκαλύψω ὅλας.

«Κυρίαι καὶ κύριοι! Τὸ Ἐλιξίριόν μου ὄχι μόνον ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τὰς ἐφηλίδας, τὰς κοινῶς καλουμένας πιτσιλάδες, ἀλλὰ καὶ ἐξαλείφει τὰς κηλίδας ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἐνδύματα.

«Ὄχι μόνον παχαίνει τοὺς ἀδυνάτους, ἀλλὰ καὶ λιγνεύει τοὺς παχεῖς.

«Ὄχι μόνον χαρίζει ἀνθηρότητα, δύναμιν, ὑγείαν καὶ ζωὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ δίδει τὸν θάνατον εἰς τὰς μυίας, εἰς τοὺς ψύλλους, εἰς τοὺς κορέους, εἰς τὰς κατσαρίδας, εἰς τὰς σκνίπας, εἰς ὅλα τὰ ἀνυπόφορα αὐτὰ ἔντομα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἐπρονόησε νὰ κοσμήσῃ τὰς οἰκίας μας διὰ νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ θαυμάζωμεν τὴν ἄπειρον ποικιλίαν τῶν πλασμάτων της καὶ κατὰ τῶν ὁποίων, καθὼς λέγει ἕνας μεγάλος ποιητής,—δὲν ἐνθυμοῦμαι τὄνομά του;

Μὲ τὴν λόγχη πολεμᾷ
Ὁ φρουρὸς εἰς τὸ παλάτι
Γιατὶ ἀλλοιῶς ὁ βασιλῆας
Δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ μάτι!

(Χειροκροτήματα ἐνθουσιώδη)

«Ἀλλ' αὐτὰ ἐγίνοντο τὸν παλαιὸν καιρόν. Σήμερον ὅλαι σχεδὸν αἱ ἐστεμμέναι κεφαλαὶ τῆς Εὐρώπης εἰς ἐμὲ ἀνέθεσαν τὴν γενικὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐξοντώσεώς των. (Ἐννοῶ τῶν ἐντόμων, τὰ ὁποῖα πλημμυροῦν τὰ ἀνάκτορα).

«Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμῃ κανεὶς διὰ νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τῶν βλαβερῶν παρασίτων τὰ ὁποῖα μία γυνὴ πολὺ πνευματώδης, ἡ περίφημος κυρία Στάελ, ὠνόμαζεν «ἐχθροὺς ἐπιστημονικοὺς».

«Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὸν κορέον. Διότι τί κορέος, τί σκνίπα, τί ψύλλος, τί μυῖα! ἡ μέθοδος εἶνε πάντοτε ἡ ἰδία.

«Οἱ ἄνθρωποι γενικῶς ἀδικοῦν πολὺ τὸν κορέον. Εἶνε ζῷον πολὺ περίεργον ὅταν το βλέπῃ κανεὶς μὲ τὸ μικροσκόπιον. Ἀλλ' ἂς εἶνε! Ἐγὼ τώρα δὲν θὰ διορθώσω τὸν κόσμον οὔτε θὰ ντεπεξέλθω κατὰ τῶν προλήψεων!

«Λοιπόν, μία στρατιὰ ἀπὸ πέντε χιλιάδες κορέους, ὑποθέσατε, κατεσκήνωσεν ἀνεμποδίστως εἰς τὴν κλίνην σας, εἰς τὴν πασγάδα σας.

«Τί θὰ κάμετε διὰ νὰ ἀποφύγετε ἕνα

«— Θεράπευσε τὴν Αὐτοκρατόρισσαν, μοῦ εἶπεν ὁ ἑνάρετος ἐκεῖνος Μονάρχης»
(Σελ. 290 στήλη 6').

τόσῳ τρομερὸν κίνδυνον; Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλούστατον. Θὰ γράσετε πρῶτα τὸ Ἐλιξίριόν μου, ὕστερα θὰ λείψετε μὲ αὐτὸ τὸ κρεβάτι σας, τὸ στρῶμά σας, τὰ σκεπάσματά σας, τὴν κουνουπιέρα σας καὶ τὸν τοῖχον γύρω γύρω. Μία!

«Ἂν δὲν το κάμετε αὐτό, θὰ περάσετε δεκαπέντε καὶ ἴσως εἴκοσι νύκτας χωρὶς νὰ κοιμηθῆτε, κοντὰ ς' τὸ κρεβάτι σας, μὲ τὸ κερὶ ς' τὸ χέρι, μελετῶντες τὰ ἤθη τοῦ περιέργου αὐτοῦ ζῴου, σπουδάζοντες τὰς λεπτεπιλέπτους φάσεις τοῦ χαρακτῆρός του, ἐρευνῶντες τὰς ἕξεις του, τὰ ἔθιμά του, τὰς ὀρέξεις του, τὰς ἰδιοτροπίας του, τὰς φαντασιοπληξίας του καὶ τὰ ρέστα. Μία! Δύο!

«Ἀλλ' ἂν το κάμετε, ὦ ποῖος θριαμβος! Θὰ πλησιάσετε ἀκροποδητεὶ μὲ καρδίαν πάλλουσαν, ὡς ἐν ὥρᾳ μάχης, τὴν θύραν τοῦ κρησφυγέτου, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ ὁ ἀσπονδός σας ἐχθρός· καὶ ἐκεῖ, ὅταν θελήσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἄντρον του, θὰ ὁρμήσετε γενναίως κατ' ἐπάνω του, θὰ τὸν ἁρπάζετε μὲ χεῖρα στιβαρὰν ἀλλ' ἐπιδεξίαν, θὰ τὸν ἐξαπλώσετε ἀνάσκελα εἰς τὸ πάτωμα, θὰ σκύψετε, θὰ βάλετε τὸ γόνατόν σας ἐπάνω εἰς τὸ στῆθός του, θὰ τὸν ἐπιπλήξετε διὰ τὴν διαγωγήν του μὲ λέξεις πικρὰς καὶ τέλος θὰ ναυμαράξετε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ νίκη!

«—Ἄθλιε! Ἀναγνώρισε τὸν νικητήν σου! Μία, δύο, τρεῖς!

«Ἐτελείωσε! Αὐτὸ ἦτον! Τὸν ἀφίνετε ἐκεῖ τὸν ἐχθρόν σας, βέβαια ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον, καὶ πιάνετε ἄλλον μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἔπειτα ἄλλον, καὶ ἄλλον καὶ καθεξῆς — ἕως ὅτου ξεκάμετε ὁλόκληρον τὴν στρατιὰν τῶν πέντε χιλιάδων, συμπεριλαμβανομένων καὶ ὅσων θὰ ἔχουν ἐκκολαφθῆ ἐν τῷ μεταξύ.

«Καὶ ἰδοὺ πῶς, Κυρίαι καὶ Κύριοι, διὰ τοῦ Ἐλιξιρίου μου καταστρέφονται τὰ ἔντομα τὰ θεωρούμενα μέχρι σήμερον ἀνεπίδεκτα ἐξημερώσεως.

»Καλὰ νὰ πάθουν!

»Ἐμπρὸς μουσική!»

Τὸ παράρτημα αὐτὸ τῆς ἀγορεύσεως ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἐπιρίμενεν ὁ ρήτωρ.

«Πλησιάσατε! Πλησιάσατε ἀφόβως!» ἐξηκολούθησε κινῶν τὰς χεῖρας ζωηρῶς· «Ποιὸς θέλει αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι; Εἶνε τὸ τελευταῖο τυχερό.... Ἀφήσατε τὴν κυρίαν νὰ πλησιάσῃ... Ὁρίστε, Κυρία μου... Εὐχαριστῶ, Κυρία μου... Καλὴν ἀντάμωσιν. — Ποιὸς θέλει αὐτὸ τὸ ἄλλο; Εἶνε τὸ τελευταῖο τυχερό... Ἀφῆστε τὸν κύριον νὰ πλησιάσῃ... Ὁρίστε, κύριε.... Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σας. — Ἰδοὺ καὶ ἕνα ἄλλο, καὶ αὐτὸ τελευταῖο καὶ τυχερό. Ποιός το θέλει;... Ὅσοι δὲν εὐχαριστηθοῦν ἀπὸ τὴν χρῆσιν εἰμποροῦν νὰ μοῦ ἐπιστρέψουν τὸ φιαλίδιον καὶ νὰ πάρουν πίσω τὰ λεπτά των... Ἐμπρός! Ποιός το θέλει; Μία! Δύο!... Ποιός το θέλει;... Κανείς;... Μία!... Δύο!... Τρεῖς! Ἐτελείωσε! Τώρα δὲν ἔχω

πιά. Ἕνα βουνὸ χρυσάφι νὰ μοῦ φέρετε, θὰ σας 'πῶ: Ματάκια μου, νὰ πάτε ἀλλοῦ. Ἔτσι πρέπει νὰ κάμῃ κανεὶς εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἡ καλὴ πίστις πρὸ παντός!»

Ἀφ' οὗ, διὰ τῶν διαφόρων αὐτῶν τεχνασμάτων ἐπώλησε σχεδὸν ὅλον τὸ φαρμακεῖόν του, ὁ ἀκαταπόνητος καὶ ἀφιλοκερδὴς φιλάνθρωπος ἀφήρεσε μερικοὺς κάλους καὶ κατόπιν ἔβγαλε μερικὰ δόντια.

Ἐπειδὴ ὅμως κατ' ἀρχὰς οἱ χωρικοὶ ἐδίσταζον νὰ τῳ ἐμπιστευθῶσι τὰς σιαγόνας των, ὁ Μαρκήσιος διὰ νὰ τους ἐνθαρρύνῃ, ἠναγκάσθη νὰ δείξῃ τὴν τέχνην του ἐφ' ἑνὸς τῶν προσώπων τῆς ἀκολουθίας του. Ἐξέλεξε λοιπὸν τὸν Γιαννάκην δι' αὐτὸ τὸ πείραμα, ὅπως προτήτερα εἶχεν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τοὺς πόδας τοῦ Τάκη μερικοὺς κάλους... τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε.

Ὁ χειροῦργος ἀνεβίβασε λοιπὸν πλησίον του τὸν ἥρωά μας, μὲ τὴν πρόθεσιν, καθὼς ἔλεγε, νὰ τον ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀδόντας τῆς μιᾶς σιαγόνος, πρὸς μεγαλητέραν ἐνθάρρυνσιν τῶν δειλῶν.

Εὐτυχῶς αὐτὸ τὸ συμφέρον τοῦ χειροῦργου τῳ ἐπέβαλλε νὰ μὴ κάμῃ παρὰ ἁπλῆν μίμησιν τῆς ἐγχειρήσεως ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδίου του πελάτου, εἰ δὲ μή, ἀλλοίμονον! πολὺ ὀλίγον θάρρος θὰ ἔδιδεν εἰς τοὺς δειλούς.... Οὕτω λοιπὸν ἀπὸ τὸ μανίκι του καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Γιαννάκη ἔβγαλε κάτι φοβερὲς δοντάρες ποῦ ἔδειχνε κατόπιν εἰς τὸ κατάπληκτον πλῆθος.

Ὁ Γιαννάκης ἐφοβήθη πολύ, ἀλλὰ τόσον μόνον. Σῷος καὶ ἄβλαβὴς κατόπιν παρεχώρησε μὲ χαρὰν τὴν θέσιν του εἰς μερικοὺς οἱ ὁποῖοι ὑπέφεραν ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ δόντια των καὶ οἱ ὁποῖοι, ἐννοεῖται, τὴν ἔπαθαν πολὺ ἄσχημα...

Πολλάκις συνέβη νὰ ποσπάσῃ δύο καὶ τρεῖς ὑγιεῖς ὀδόντας μαζὶ μὲ τὸν ἐφθαρμένον. Ἀλλὰ τότε ὁ ἀπαθὴς δήμιος ἔλεγε πρὸς τὸ θῦμά του:

«Ἡσυχάσατε, παρακαλῶ. Μόνον δύο σᾶς ἔβγαλα. Δὲν εἶνε τίποτε.... Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐνόμισα ὅτι σᾶς ἔβγαλα πολὺ περισσότερα... Ἐπὶ τέλους εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος· δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτα ἀπὸ ἐμέ. Σᾶς ἔβγαλα δύο δόντια περισσότερα· σᾶς τὰ δίδω πίσω καὶ μή μου πληρώσετε παρὰ ἕνα μονάχα!»

Μὲ τὰς ἐγχειρήσεις αὐτὰς ὁ Μαρκήσιος ἐτελείωσε τὴν φιλάνθρωπον περιοδείαν του. Τὸ ἐνστικτόν του, ἢ μᾶλλον ἡ ὄσφρησίς του τῷ ἔλεγεν ὅτι ἐὰν εἶχε πλέον νὰ ἀποσπάσῃ οὔτε λεπτὸν ἀπὸ τὰ θυλάκια τῶν ἀκροατῶν του. Ἔδωκε λοιπὸν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως καὶ διὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς ἐπέστρεψαν ὅλοι εἰς τὴν σιταποθήκην. Ἐκεῖ ἤρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται ἐν σπουδῇ διὰ τὴν παράστασιν, τῆς ὁποίας ἡ ὥρα ἐπλησίαζε.

Νέαι δοκιμασίαι ἐπερίμενον τοὺς δυστυχεῖς μας φίλους.

«Νεαροί μου καλλιτέχναι» τοῖς εἶπεν ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας «ἐὰν κρίνω ἀπὸ τὴν χθεσινὴν καὶ τὴν σημερινὴν διαγωγήν σας, φαίνεται ὅτι δὲν θὰ εὐδοκιμήσετε ποτὲ εἰς τοὺς ρόλους τῶν θηρίων. Κλίσιν ἐδείξατε ἕως τώρα μόνον διὰ τὸ κλαρινέτον, διὰ τὴν γρανκάσσαν καὶ τὸ φλάουτον τῆς μύτης. Πρέπει λοιπὸν νὰ δοκιμάσετε ἄλλο εἶδος. Καί, π. χ., σᾶς ἀρέσει ὁ χορὸς 'πάνω 'τὸ σχοινί;

— Πῶς θέλετε νὰ χορέψουμε ἐπάνω ς' τὸ σχοινί, ἀπήντησεν ὁ Τάκης, ἀφ' οὗ ποτὲ δὲν ἐμάθαμεν;

— Δὲν ἐμποδίζει τίποτε αὐτό! εἶπεν ὁ Μαρκήσιος. Ὁ χορὸς ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ εἶνε διὰ μερικοὺς κάτι τι ἔμφυτον· τὸν ξεύρουνὲκ γενετῆς.

Δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἀκατάσχετα (Σελ. 291, στήλ. α)

Ἄλλως τε καὶ νὰ πέσῃ κανεὶς καὶ νὰ σπάσῃ τὰ μοῦτρά του, δὲν βλάπτει ὅλως διόλου τὸ θέαμα· τὸ κοινὸν νομίζει τότε ὅτι τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες. Ὁπωσδήποτε, ἀφ' οὗ δὲν σας ἀρέσει, ἀφίνομεν διὰ σήμερον κατὰ μέρος τὸ σχοινί. Ἄλλοτε θὰ τα ποῦμε.... Νὰ σας 'πῶ τώρα· μήπως τυχὸν ἔχετε ὄρεξιν νὰ καταπιῆτε σπαθιὰ καὶ νὰ φᾶτε στουπιὰ ἀναμμένα μὲ λίγο σπίρτο τοῦ καμινέτου ὡς εἶδος σάλτσας;

— Ὤ, δυστυχία μας!

— Ἐλᾶτε, ξεύρω τί εἶνε: προτιμᾶτε τὰ στουπιὰ ἀπὸ τὰ σπαθιά, ἀλλὰ δὲν τολμᾶτε νὰ το ὁμολογήσετε... Εἶδες ἐκεῖ τὰ κατεργαράκια! προτιμοῦν τὰ στουπιά! δὲν ἔχουν ἄσχημο γοῦστο. Καὶ γίνεται νοστιμώτερο φαγί; Ἄς εἶνε λοιπόν! στουπιά, ἀφ' οὗ το θέλετε. Ἀλλὰ κυττάξετε καὶ σεῖς νὰ μ' εὐχαριστήσετε καὶ νὰ μὴ παραπονεῖσθε ἐναντίον μου, ἀφ' οὗ εἶμαι τόσον καλός!»

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ἠθέλησαν νὰ κάμουν μερικὰς παρατηρήσεις, ἀλλὰ τὸ εὔγλωττον ἐκεῖνο ραβδίον που ξεύρετε, ἠπείλησε καὶ πάλιν νὰ ὁμιλήσῃ τόσον πειστικῶς, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν.

Ἐν τούτοις τὸ κοινὸν προσήρχετο εἰς τὴν παράστασιν ὀλονὲν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης θεατῶν.

Ὁποία φοβερὰ καταστροφή! Ἑτοιμασθῆτε νὰκούσετε καὶ νὰ φρίξετε...

Ἡ παράστασις ἤρχησε, κατὰ τὸ σύνηθες, μὲ διάφορα παιγνίδια ταχυδακτυλουργίας, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξόχως διέπρεπεν ὁ Μυρκήσιος.

Ὑπεξήρεσε, χωρὶς νὰ τον ἐννοήσῃ κανείς, ὡρολόγια καὶ δακτυλίδια. Τὰ δακτυλίδια εὑρέθησαν κατόπι μέσα εἰς τὰ ὡρολόγια· ἀλλ' ὀλίγον ἔλειψε τὰ ὡρολόγια νὰ μὴ εὑρεθοῦν που θενά.

Ἐγέμισεν ἕνα ποτῆρι μὲ κρασὶ καὶ το ἐσκόρπισεν ἐπάνω εἰς τὰς κυρίας. Μὴ τρομάζετε! τὸ κρασὶ εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἄνθη...

Ἔσχισε μανδήλια, ἐγέμισε μὲ αὐτὰ ἕνα κανονάκι, ἔβαλε φωτιὰ καὶ τὰ μανδήλια εὑρέθησαν ἔξαφνα, σῷα καὶ ἀκέραια, εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον.

Ἐμάντευσε τὰ χαρτιὰ ποὺ καθένας ἔβαλε μὲ τὸν νοῦν του.

Ἔκοψε τὸν λαιμὸν ἑνὸς περιστεριοῦ καὶ ὕστερα μὲ μίαν σκόνην ποὺ τὴν ἔλεγε περλεμπενπέν, ἐκόλλησε τὸ κεφάλι μὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ πτηνὸν ἐζωντάνευσεν.

Ἐπροσκάλεσεν ἕνα τῶν παρευρισκομένων καὶ ἠπείλησεν ὅτι θὰ του κόψῃ τὴν μύτην μ' ἕνα πελώριον ξυράφι. Ὁ φόβος τοῦ δυστυχοῦς διεσκέδασε πολὺ τὴν ὁμήγυριν.

Τέλος, ἔσπασεν αὐγὰ μέσα εἰς ἕνα καπέλον δανεικόν, τὰ ἔβγαλεν ἀπὸ ἐκεῖ ὁμελέτταν, τὴν ἐμοίρασεν εἰς τοὺς θεατὰς τῆς πρώτης σειρᾶς, οἱ ὁποῖοι τὴν εὗρον ἐξαισίαν, καὶ ἀπέδωκε τὸ καπέλον ἄβλαβὲς εἰς τὸν κάτοχόν

του. Ἡ ὠχρότης τοῦ ἀγαθοῦ χωρικοῦ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρασκευῆς τοῦ φαγητοῦ, εἶχε προδώσῃ τὴν ζωηράν του ἀνησυχίαν καὶ ἡ ὁμήγυρις πάλιν ἐγέλασε πολύ.

Οἱ χωρικοὶ ἐθαύμαζον τὸν Μαρκήσιον. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἤξευραν πῶς τὰ ἔκαμεν αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικὰ παιγνίδια καὶ ἠρώτων ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μάγος. Ἀλλοίμονον! Πολὺ ὀλίγοι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν ὅτι θαῦμα κανεὶς ἄνθρωπος δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ ὅτι τὰ πλέον θαυμαστὰ φαινόμενα ἔχουν πάντοτε ἐξήγησιν ἁπλουστάτην, — μίαν ὀπτικὴν ἀπάτην π. χ. μίαν δεξιότητα καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἦλθε κατόπιν ἡ σειρὰ τῶν γυμνασμάτων, τῶν ἀκροβασιῶν.

Αἱ μικραὶ κόραι τῆς Βασιλίσσης τῶν Σαλμιγονδείων νήσων ἔκαμαν διάφορα κυβιστήματα καὶ γυμνάσια ἰσορροπίας ἐπάνω εἰς ἕνα τάπητα. Ἐπεριπάτησαν μὲ τὰς χεῖρας κάτω καὶ τοὺς πόδας εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀπετέλεσαν πολλὰ συμπλέγματα περιεργότατα, μετ' αὐτὰς αἱ μεγαλήτεραι ἀδελφαὶ ἐχόρευσαν ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον, ἐκάθησαν, ἐξηπλώθησαν ἀνάσκελα, ἐστάθησαν εἰς τὸ ἕνα πόδι, ἔσυραν ἕνα μονότροχον ἁμαξάκι μὲ δεμένα μάτια καὶ εἰς τὸ τέλος προσεποιήθησαν ὅτι χάνουν τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτουν, πρὸς μέγαν φόβον τῶν θεατῶν.

Διὰ νἀναδειχθῇ δέ, διὰ τῆς ἀντιθέσεως, ἡ δεξιότης, ἡ εὐκινησία ἡ χάρις καὶ τὸ θάρρος τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν, ὁ Καμπούρης τοὺς ἐμιμεῖτο ὕστερ' ἀπὸ κάθε γύμνασμα, μὲ βαρείας καὶ ἀδεξίας κινήσεις, πάντοτε ἀποτυγχάνων κωμικώτατα, κλονιζόμενος, πίπτων, φωνάζων μὲ μορφασμοὺς τρόμου καὶ πόνου προσποιητοῦ. Ἦτο ἡ γελοιογραφία πλησίον τῆς εἰκόνος.

Ἦλθε τώρα ἡ σειρὰ τῆς Βασιλίσσης τῶν Σαλμιγονδείων νήσων. Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης κατέπιε, διὰ χιλιοστὴν φορὰν εἰς τὴν ζωήν της, ἕνα σπαθί, ἐπίτηδες κατεσκευασμένον διὰ ταχυδακτυλουργούς. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ πολλὰ τεμάχια, ἐν ᾧ δὲ τὸ ὤθει, διὰ νὰ τὸ εἰσαγάγῃ εἰς τὸν λαιμόν της, καθε τεμάχιον εἰσήρχετο μέσα εἰς τὸ ἄλλον, ὅπως οἱ σωλῆνες ἑνὸς τηλεσκοπίου.

Ἀνήγειρε μὲ τεταμένον βραχίονα, βάρηὑπέρογκα ἀλλὰ κενά, ἀπὸ τενεκέν.

Τέλος ἐξηπλώθη ὡς γέφυρα ζωντανὴ μεταξὺ δύο καθισμάτων, μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἓν καὶ μὲ τοὺς πόδας εἰς τὸ ἄλλο, διέταξε νὰ τοποθετήσουν ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν της ἕνα φοβερὸν ἄκμωνα ἀπὸ καρτόνι βαμμένον, τὸν ὁποῖον ὁ Μαρκήσιος μὲ τὸν Καμπούρην ἤρχισαν νὰ κτυποῦν μ' ὅλην των τὴν δύναμιν διὰ παμμεγίστων σφυρίων ἀπὸ φελλὸν μαυρισμένον μὲ ρινίσματα σιδήρου. Τὸ γύμνασμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς θεατὰς νὰ φρικιάσουν καὶ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰ τρομαγμένα των στήθη κραυγὰς «φθάνει! φθάνει!» ἔκλεισε λαμπρῶς τὸ πρῶτον μέρος τῆς παραστάσεως.

Μετὰ τὸ ἀπαραίτητον διάλειμμα ὁ Μαρκήσιος καὶ ἡ σύζυγός του ἐτοποθετήθησαν ἕκαστος ὄπισθεν ἑνὸς παραπετάσματος, εἰς τὰς δύο γωνίας τοῦ Θεάτρου, ἐκεῖνος μὲν περιβεβλημένος μακρὸν μανδύαν ἀστρακέντητον μ' ἕνα μυτερὸν σκοῦφον μάγου εἰς τὴν κεφαλήν, αὕτη δὲ ἐνδεδυμένη ὡς χρησμοδότις ἱέρεια μὲ ὑπερμεγέθη ὀρματοϋάλια. Καὶ οἱ δύο ἔλεγον τὴν τύχην εἰς ὅσους ἐκ τῶν θεατῶν ἤθελον, εἴτε ἄνδρες ἦσαν εἴτε γυναῖκες, νὰ μάθουν ἀντὶ εἴκοσι λεπτῶν τὸ μέλλον των, τὸ παρὸν καὶ ἀκόμη τὸ παρελθόν.

Ὁ Μαρκήσιος ἐμαντευε τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς μικροῦ ἀκουστικοῦ κέρατος, ἐμπνεόμενος ἀπὸ μόνην τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὰς γραμμὰς τῆς παλάμης τῶν θεατῶν. Ἀλλ' ὅσον διαφορετικαὶ καὶ ἂν ἦσαν αἱ γραμμαὶ αὐταὶ καὶ αἱ φυσιογνωμίαι, προέλεγεν ἀδιακρίτως εἰς ὅλους θησαυρούς, δίκας εὐτυχεῖς, θείους πλουσίους ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, νίκας γλυκείας κατὰ τῶν ἀντιζήλων καὶ προπάντων κληρονομίας λίαν προσεχεῖς.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ Βασίλισσα ἔρριπτε τὰ χαρτιά, ἐρωτῶσα τὴν Τύχην περὶ τῶν καλῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπεκαλοῦντο τὰ μαγικά της φῶτα. Ἡ μέθοδός της δὲν διέφερε ἀπὸ τὸν σύζυγόν της. Οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ σειρὰ τῶν παιγνιοχάρτων, προέλεγεν εἰς ὅλας τὰς νεαρὰς της πελατρίας εὔμορφα φορέματα, φισοὺ ἀπὸ δαντέλες, πολὺν χορόν, ὀλίγην ἐργασίαν, θριάμβους, γλυκύσματα, γενικὴν ἐκτίμησιν, πολλοὺς γαμβρούς, ἕνα πρίγκηπα διὰ σύζυγον καὶ καινούργια παπούτσια διὰ τὸ Πάσχα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΤΕΒΛΗΘΗ . . . .

Ὁ Ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῶν μαρμαροκτίστων οἰκιῶν τῆς κεντρικωτέρας ὁδοῦ τῆς πρωτευούσης, καὶ ἡ κίνησις τοῦ διερχομένου πλήθους καθίστατο ζωηροτέρα ἀπὸ τοὺς ὁμίλους τῶν μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπανήρχοντο κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὴν οἰκίαν γελῶντες τὸν εὔηχον καὶ μεταλλικὸν γέλωτά των.

Μεταξὺ τοῦ διερχομένου πλήθους παιδίον ἕως δώδεκα ἐτῶν μὲ γλυκεῖαν καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ τεθλιμμένον — εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεχύνετο μία χροιὰ μελαγχολικοῦ μαιδιάματος καὶ το καθίστα ἀκόμη συμπαθητικώτερον — περιεπάτει σκετικόν, μὲ τὸ βῆμα κουρασμένον, καὶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του χαρτόδεμα πλῆρες χρημάτων, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ φέρῃ σῶον καὶ ὑγιὲς εἰς τὸν κύριόν του· καὶ διὰ τοῦτο ὅλη ἡ προσοχή του ἀπερροφᾶτο ἀπὸ τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐφοβεῖτο μήπως χάσῃ καθ' ὁδόν.

Ὁ δωδεκαετὴς οὗτος παῖς ἦτο ὑπηρέτης εἰς μίαν πλουσίαν οἰκίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ πρωΐας τὸν εἶχε στείλῃ ὁ κύριός του νὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ διαφόρους ὀφειλέτας πολλὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τώρα ἐκόμιζεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀλλ' αἴφνης μία χεὶρ τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὦμον μὲ δύναμιν καὶ φωνὴ παιδικὴ ἀλλὰ γεμάτη ἀπὸ ἀγριότητα ἠκούσθη :

— Κωνσταντῆ ! . . .

Ὁ μικρὸς ὑπηρέτης ἐστράφη, καὶ ἄφησε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ἐνώπιόν του ἵστατο ὁ Νῖκος, ὁ υἱὸς τοῦ Κυρίου του, μὲ ὄψιν ἀγρίαν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας παραδόξως, ἔχων τὴν κόμην του ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὴν ἐνδυμασίαν του κατασκονισμένην. Ἦτο παιδίον συνομίληκον μὲ τὸν Κωνσταντῆν, «τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ» καὶ ὁ ἀμελέστερος καὶ ἀτακτότερος μαθητὴς τῆς τάξεώς του. Ἡ μόνη του εὐχαρίστησις ἦτο νὰ βασανίζῃ τὸν δυστυχισμένον Κωνσταντῆν, ὁ ὁποῖος, ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, ἀφῆκε τὴν πατρίδα του καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ ἐργασθῇ καὶ δυνηθῇ ν' ἀνακουφίζῃ τὴν μητέρα, ἡ ὁποία ὑπέφερεν ἀπὸ ἔνδειαν ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν πατρίδα. Ἀλλ' ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὸν Νῖκον, καὶ πολλάκις τὴν νύκτα, ἐν ᾧ οἱ ἄλ-

λοι ἐκοιμῶντο καὶ ἡ ἡσυχία ἐβασίλευεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, αὐτὸς ἐξαπλωμένος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του καὶ σκεπτόμενος τὰ βάσανά του, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχωσιν ἄφθονα, καὶ μίαν λέξιν, ἡ ὁποία ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ στόμα του γεμάτη ἀπὸ στοργὴν καὶ τρυφερότητα :

— Μανούλα μου !

*

— Κωνσταντῆ ! . . .

— Ὤ, Κύριε Νῖκο, πῶς εἶσθε ἔτσι ; τὰ ροῦχά σας εἶνε κατακλερωμένα, ὁ λαιμοδέτης σχισμένος . . . .

— Σιωπή. Δὲν σ' ἐρωτῶ γι' αὐτὸ τὸ πράγμα. Πεῦ ἦσουν τώρα ; Ἐσύναξες χρήματα ; . . .

— Μάλιστα . . .

— Ἔ λοιπόν, δόσε μου ἕνα δίφραγκο, καὶ ὅταν ἔλθῃς 'στὸ σπίτι θά σου τὸ δώσω νά το βάλῃς μαζὶ μὲ τ' ἄλλα λεπτά.

— Μά, κύριε Νῖκο..., ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ δειλῶς τὸ παλαίπωρον παιδίον.

— Σιωπή. Ὅ,τι λέγω, ἐννοῶ νὰ γίνεται Ἔμπρός . . .

— Δὲν εἰμπορῶ, ἐψιθύρισεν ὁ δύστηνος ὑπηρέτης καὶ ἐπερίμενε μετὰ φόβου νὰ ἐκσπάσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς του, ἡ θύελλα τῆς ὀργῆς τοῦ κ. Νίκου.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς τύραννος, χωρὶς ν' ἀπαγτήσῃ τίποτε, ἥρπασε τὸ χαρτόδεμα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Κωνσταντῆ, τὸ ἔλυσε μὲ βίαν, καὶ ἀφ' οὗ ἀφῄρεσε τὰς δύο δραχμὰς ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν ὑπηρέτην λέγων ἀπειλητικῶς:

— Ἂν 'πῇς τίποτε 'στὸν πατέρα, θὰ τραβήξῃς ὅσα μαρτύρια δὲν ἐδοκίμασες ὡς τώρα.

Καὶ ἀνεχώρησε ψιθυρίζων :

— Ἀ ! ἔχασα τόσα λεφτὰ 'στὸ παιχνίδι· θὰ τα κερδίσω πάλι.

*

Ὁ δύστηνος Κωνσταντῆς μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ, ἤρχισε νὰ περιπατῇ σκεπτικὸς καὶ λυπημένος.

— Τί νὰ κάμω ; ἐψιθύριζεν. Ἂν δὲν εἴπω.... θὰ με 'πῇ ὁ κύριός μου κλέφτη...ἐμένα κλέφτη ; τὸν φτωχό, τὸν τίμιον Κωνσταντῆ ;....

Καὶ ἡ συνείδησίς του ἐξηγείρετο καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ σκέψει ταύτῃ.

— Μ' ἂν ὁμιλήσω πάλι, θά με δείρῃ ὁ κύριος Νῖκος. . . . Ἄχ, Θεέ μου, τί νὰ κάνω ;

Ὁ μόνος κατάλληλος τρόπος διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὸ πρᾶγμα ἦτο ν' ἀργοπορήσῃ ὀλίγον, καὶ οὕτω νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν Νῖκον νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν. Καὶ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ.

Ὅταν τέλος ἔφθασεν, εἶχε παρέλθῃ μία ὥρα καὶ ὁ Νῖκος ἐκάθητο πλησίον τοῦ πατρός του.

Ὁ κ. Ἀνδοκίδης ἰδὼν τὸν Κωνσταντῆν πολὺ ὠχρόν, καὶ μὲ φόβον προχωροῦντα, ἐξεπλάγη πολύ.

— Ἔλα ἐδῶ, Κωνσταντῆ, μὴ φοβεῖσαι παιδί μου. Εἰσέπραξες τὰ χρήματα ;

— Μάλιστα, κύριε, ἰδοῦ.

Ἀλλ' ὅτε ὁ κ. Ἀνδοκίδης ἤρχισε νὰ τα μετρῇ, ὁ Νῖκος καὶ ὁ Κωνσταντῆς παρετηρήθησαν ὠχροὶ καὶ πλήρεις ἀνησυχίας.

— Λείπουν δύο δραχμαί, ἀνέκραξεν αὐστηρῶς ὁ πατὴρ τοῦ Νίκου καὶ αἱ λέξεις αὗται ἔπληξαν ὡς πέλεκυς τὰ δύο παιδία καίτοι τας περιέμενον.

— Λείπουν δύο δραχμαί, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος τοῦ Κωνσταντῆ αὐστηρότερον, . . . τί ἔγιναν ;

Ὁ δύσμοιρος ὑπηρέτης δὲν ἐγνώριζε τί νὰ εἴπῃ.

— Πατέρα, ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ Νῖκος, μὴν τὸν μαλώνῃς τὸν Κωνσταντῆ, μπορεῖ νὰ τας ἔχασε . . . .

— Ὤ, ὄχι ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, δὲν τας ἔχασα..... ἀλλά . . . .

— Ἀλλὰ τί ἔγιναν ;...

— Τί ἔγιναν ;....τί ἔγιναν;..... Κύριε Νῖκο, τί ἔγιναν αἱ δύο δραχμαί; ἠρώτησεν ὁ Κωνσταντῆς μὲ ἀδημονίαν.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπαντᾷ τραχέως ὁ Νῖκος.

Ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἐγνώριζεν εἰς ποίαν θέσιν εὑρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Τὰ ὦτά του ἐβούιζαν, οἱ ὀφθαλμοί του ἐσκοτίζοντο καὶ τὴν ψυχήν του ἐβάρυνε μεγάλη λύπη, διότι ἔβλεπε τὴν ἀδιαφορίαν μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Νῖκος ἠρνεῖτο τὴν πρᾶξίν του.

— Ἀλλὰ δὲν τας ἐπῆρα ἐγώ.... ὄχι.... ἄχ, μανούλα μου!.....

Κατέπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀφίσας ἕνα μόνον στεναγμόν : τὸν στεναγμὸν τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας.

*

Ἀμέσως μετεφέρθη εἰς τὴν κλίνην, καὶ ὅτε συνῆλθεν, εὑρέθη περιστοιχισμένος ἀπὸ τὸν κ. Ἀνδοκίδην, τὸν ἰατρόν, καὶ τὸν Νῖκον, ὁ ὁποῖός τον παρετήρει μὲ βλέμμα συντετριμμένον, βλέμμα ἐνόχου. Διετάχθη νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ ὅταν ἐξύπνησεν ἦτο νύξ. Ὁ θόρυβος εἶχε παύσῃ καὶ μόνον ἠκούετο ὁ κρότος τοῦ ἐκκρεμοῦς τοῦ ὡρολογίου. Τότε ἠδυνήθη νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του καὶ ἀνελογίσθη τὴν κατάστασίν του τὴν ἀπελπιστικήν, εἰς τὴν ὁποίαν τον ἔφερεν ὁ Νῖκος.

Καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἡσυχίας, μακρὰν τῶν βλεμμάτων παντὸς ἄλλου, ἤρχισε πλήρης κατανύξεως καὶ εὐσεβείας ν' ἀπευθύνῃ προσευχὴν πρὸς τὸν Ὕψιστον, χύνων ἄφθονα δάκρυα ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐλαφρύνουν τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν ἀπὸ τὸ βάρος τῆς λύπης.

Ἀλλ' αἴφνης ἐστράφη ἔκπληκτος.

Γονατισμένος ὁ Νῖκος πρὸ τῆς κλίνης του ἐλάμβανε τὴν χεῖρά του, καὶ βρέχων αὐτὴν μὲ δάκρυα ἐψιθύριζε...

— Κωνσταντῆ, ἐγὼ ἔφταιξα, συχώρησέ με...

— Μά, κύριε Νῖκο....

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῆς ἀρρώστιας σου..... μὰ θὰ διορθωθῶ, Κωνσταντῆ, θὰ γίνω καλὸς μαθητής....καί...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνοίχθη καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Νίκου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα κηρίον ἵνα ἴδῃ τὸν ἀσθενῆ. Κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειλέων του ὅτε εἶδε τὸν υἱόν του γονυπετῆ πρὸ τοῦ ὑπηρέτου καὶ βρέχοντα τὴν χεῖρα ἐκείνου μὲ τὰ δάκρυά του.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκστομίσῃ οὐδὲ μίαν λέξιν. Ὁ Νῖκος ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ διηγήθη τὰ συμβάντα, παριστῶν ὅσον τὸ δυνατὸν αὐστηρότερον τὸν ἑαυτόν του ἔνοχον καὶ ὑποσχόμενος νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ μέλλον.

*

Ὁ Κωνσταντῆς εἶνε ὑγιὴς τώρα. Ἡ εὐτυχία τον ἔκαμε καλά. Ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν κύριόν του καὶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν Νῖκον, ὁ ὁποῖος τώρα μετεβλήθη κατὰ τὴν διαγωγὴν καὶ ἐκτιμᾷ πολὺ τὸν συνομίληκά του ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ το θέλῃ τον κατέστησεν ἐπιμελῆ μαθητὴν καὶ φρόνιμον υἱόν.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Ὁ Ἀγροτικὸς οἰκίσκος ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδ. δρ. 5 Ἄδετον δρ. 3,50

Βοϊτὰν "Ζεράν" ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἠθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον. . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π Κουρτίδου. μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ θῦμα τοῦ φθόνου ὑπὸ Π. Ι Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . δρ 3,50

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,50

Ἡ Μαρουδία ὑπὸ Π.Ι.Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P. J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον δρ 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος . . . . δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκὼτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . δρ. 3,50

Παιδικοὶ διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο ἤτοι :

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος . . . . δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν.Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν ψυχιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ. δρ. 2,50 Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ πυρετοπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Χρυσόδετον δρ. 5 Ἄδετον . . . . . δρ. 3,50

Ὁ φώτης ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπαιδος μετὰ ὡραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδετον . . . δρ. 1

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν. ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 16 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20 ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος**.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι ὀκτὼ τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 8ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 2ου δὲ καὶ τοῦ 10ου τόμου πρὸς δρ. 10 ἕκαστον ἀντίτυπον.

Καὶ ἐκ τῶν 16 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βιθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἕκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν παίδων» κοσμεῖται δι' 100 ἕως 150 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῦρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἥρως ἐν τῷ 10ῳ.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διστεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῷ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῷ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ρobινσῶνος ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσιν δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

ὁδὸς Αἰόλου 119 **εἰς Ἀθήνας**

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων. συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. —Ποσὰ μικρότερα τῶν πέντε φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.